

B.A.R

I

174847

Nicolae Bucur Mănătorul

R

F.S.

DREPTI !

**Alarmă în Transilvania !
Soarele verde a venit.**

nr. sist. 282653

R

Nicolae Bucur Mănătorul

DREPTI !

**Alarmă în Transilvania !
Soarele verde a venit.**

I

S'a topit în urmă fumul unui tren fugar. Și a lăsat în urmă țara ca un cimitir. Dar el încă aleargă fără încetare căutând o stație. Este trenul încărcat cu suferințele noastre care se duc dela noi. Să se ducă în fundul mărilor! Deacum cântecile noastre pot să răsunе în voie. Pot răsunа și pașii noștri, în marșurile lungi, bătând pământul și cântând. Rugăciunile noastre. Clopotile noastre. Pot răsunа. Copiii noștri, părinții noștri, pot îngenunchea la morminte. Munca noastră, pâinea noastră, țara noastră, sunt toate ale noastre și pentru noi. Dreptul nostru? Este *munca* noastră. Muncim, căci munca este cântecul nostru. Cântecul nostru este munca noastră. Muncim cântând. Cântăm muncind. Murim în cântec și cu cântecul intrăm în moarte. În a șasea zi a lunii Septembrie am desrobit în țara aceasta munca și cântecul și ne-am desrobit pe noi.

Cine ne-a învățat pe noi patriotismul? Aceia care n'au avut nici-odată o patrie. Cine ne învăța pe noi binele? Aceia care nici-odată n'au făcut bine. Cine vorbea în numele nostru, în numele istoriei noastre, în numele destinului istoriei noastre? În sfârșit, într'ale cui mâini ne-am dat noi viețile noastre, viețile copiilor noștri, ca să le păstreze și să le apere? În mâini de asasini, de lacomi ai banului și servitori ai Deavolului. În mâini de tâlhari, care făcuseră din țara noastră un codru, o piață de vânzare, un câmp de execuție și un vast lupanar în care plăcerile se amestecau cu strigătul înăbușit al crimelor. Cine mai putea să apere această țară și să moară pentru ea? Totuș, noi tineretul acestei țări, în vremea aceea eram la granițe, cu picioarele putrezind în noroaiele tranșeelor. Și dintre noi ridicau câte unul, câte doi, câte o sută, ca dintr'o turmă de berbeci pe care îi duceau la junghiere. Nu, Nu! Aceștia n'au fost *români* cum mințeau. Și nici creștini, cum se îmbrăcau. Aceștia au fost o hoardă de păgâni și căpcăuni care au pus stăpânire pe noi într'un moment de totală adormire. Toți ne-au stropit cu sânge, toți ne-au înșelat, mâncându-ne pâinea copiilor noștri. Toți ne-au batjocorit credința, tradiția noastră străbună și numele nostru de român. Dela conducător și până la curve! Oare cum s'a putut ca un neam întreg să nu

simtă desfrâul ce se făcea pe trupul lui? Și biserica noastră a rămas pângărită și sufletul nostru acrit de mizerii și îngrozit de omoruri.

Ne-au legat la ochi, pe douăzeci de milioane de oameni și ne-au dus, pe un drum pe care picioarele noastre simțeau că nu trebuie să meargă. Iar picioarele care s'au înțepenit acolo, au rămas acolo, scriind drumul cu morminte, morminte de eroi. Aproape, tot mai aproape, cu ochiul sufletelor lor, oamenii cei mari ai națiunii vedeau, vedeau prăpăstiile. Și am căzut.

Dar Dumnezeu ne-a oprit la jumătatea prăpastiei.

Mâna viguroasă pusă pe frână a putut câștiga o secundă prețioasă. Ei au fugit, dar încă mulți din ei au rămas să cadă cu trunchiul, nedeslipiți cum este parazitul vegetal al pădurilor.

Acum stăm la jumătatea prăpăstiilor, dar înfipți puternic pe un dinte de granit. Este mâna Conducătorului pe care Dumnezeu ni l'a trimis în ultimul ceas spre mustrare. Stăm, ne întărim, suntem mai puternici ca înainte, suntem prinși unii de alții ca miliardele de fire într'un bob de diamant. Dar rănila trecute ne dor.

S'au tăiat din noi trei bucăți mari: carne din trupul nostru, suflet din sufletul nostru. Cutreeră macedonenii țara liberă plângând casele goale rămase în urma lor între Dunăre și mare. Au tăcut clopotele bisericilor din Basarabia, iar moldovenii noștri se aud cântându-și obida la Marea Caspică.

Alarmă în Transilvania

Nu este un plânset mai mare care să plângă îndeajuns jalea în această țară. Căci în ea umblă Năsăudenii cu cuțitele în spate. Ouoșenii cu cenușe în orbite, cu sare pe răni — iar cei din Mănăstur au murit toți, toți. Feciorii de voievozi din Maramureș au fugit în păduri, dar pădurile au toate ucigași care sar de pretutindenii în spate.

Credeți? Aceștia erau nu de mult, oameni. Acum nu sunt decât animale bune de junghiat și pângărit.

Vă aduceți aminte de timpurile de odinioară când pe acolo cânta munca la umbra flamurei tricolore, iar în curțile școlilor copiii înălțau imnuri răsunătoare în limba lor, limba noastră a acestora de aici? Când dela Dunăre până la Săpânța alergau trenurile cu noi, tot pe pământ românesc, ducând voioșia noastră și gândurile noastre românești și aducând credința lor și cuvântul lor de frate?

Dela Dunăre și până acolo se întindea casa noastră, așa era de mare casa noastră. Frații noștri desrobiți cu mult sânge românesc, sângele tatălui meu Ștefan și al altor sute de mii — frații noștri făcuseră cu noi o țară mare și plină de lumină, în care soarele răsărea și apunea tot în sunetul sapelor și scârțâitul de care — cântecul nostru de muncă și nădejde.

Dar lăsați să se facă noapte. Țipetele lor tot nu încetează. În văile cele largi ard satele române. La marginile lor trupurile înebunate de arsură nu pot scăpa. Ele cad mușcând țărâna, străpunse de gloanțele bine trase. Vălvătaile incendiilor de pe Someș se văd până la Moți, până la Brașov, până la Dorna. Cu toții privim de sus ca într'un anfiteatru cu lei, dar nimeni nu intră în anfiteatru. Până la noi se aude cântecul ucigașilor:

„O, copii ai lui Arpad, a venit ziua răzbunării! Bles-
temat să fie cine nu e omorător de Valahi“.

Ziua nu ne este zi, somnul nu ne este somn. Ne trezim noaptea ca în visele roșii cu spaimă. Tablourile cad de pe pereți și țara întreagă sângerată ia loc. Pe trupul ei rotund ca o tavă de argint linia neagră a hotarului nou șerpuește prin mijloc, beată, închizând

desenul unei mânuși de sentinelă, iarna. A fost cineva căruia i-a plăcut să se joace cu liniștea noastră? Sau soarta ne scrie această pagină neagră? Trează este sentinela, dar a înebunit de când tot aude, din câmpul negru, strigătele de groază ale celor sugrumați.

Cine? Cine? Cine?

Cine a făcut toate acestea?

Cine a rărit pădurea tineretului nostru de arborii cei mai puternici și mai mândri? Cine a tăiat pe alese, omorându-ne și pădurarul?

În veci de-ar fi blestemați și tot n'ar putea plăti măcar o picătură din sângele vărsat. Totuș, ele se cer plătite. Le vom plăti noi, uitându-le. Dar nu le va putea uita justiția care este mai tare decât noi. Le-am dat și obrazul celălalt, dar a venit timpul când judecata îi cheamă. De mânia noastră vor scăpa dar de imediata judecată a lui Dumnezeu, nu.

Noi? Noi n'am venit să pedepsim, ci am venit să lucrăm și să alinăm rănilor. Am venit să reclădim cece alții au risipit. Din cenușe ne-am ridicat. Așa se va ridica și țara din cenușe.

II

Soarele verde a venit.

Căci din miile de morminte semănate în brazde de urgia acelor cari voiau cu orice preț să conducă, au înflăcărat afară raze dumnezeiești de oameni noi. S'a îndurat de noi Zamolxis, Dumnezeul Dacilor, și din mormintele vechi a scos mlădiță de flacără cu care ne-a altoit sufletele îmbătrânite.

Steagul cu cap de lup a coborât din munte la vale nevăzut, urlând cu șapte glasuri în vânt — iar după el au venit muntenii și toți oamenii din câmpie și dela Dunăre.

Și toți aceștia au primit botezul morții, încă dela început. Fiindcă ei nu s'au prins în hora cea mare a vânzărilor și a vânzătorilor și au strigat că vor să trăiască, pe pământ românesc, *sub* cer românesc. Iar

ca să dăinuiască credința lor în veci, însuș Căpitanul a primit paharul morții, erou între eroi, martir între martirii creștini.

Dar căzând, umbra lui de lut s'a făcut lumină. Căzând a devenit mai mare și mai puternic, conducându-și luptătorii de astădată cu puterile cele noi ale spiritului înaripat. Căci murind, i s'a dat în mâini spada Arhanghelului, pretutindeni victorioasă. *Au învins cei de jos fiindcă El se afla sus.* Așa a fost.

De ce lumina lui Cristos a cuprins întreg pământul și a supraviețuit tuturor veacurilor? Fiindcă Salvatorul, el însuș a pus pe evanghelia sa pecetea cea trainică a morții sale. Și murind, a înviat în eternitate. Căpitanul a înviat în eternitatea inimilor noastre. Căci el vine din rândul credincioșilor lui Cristos, din tulpina Dacică și merge în rândul soborului sfinților, nu departe de Tron. Căci el va fi deacum încolo purtătorul spadei Dumnezeuului adevărat. Arhanghelul care în fiecare seară va zbura odată pe deasupra ogoarelor, copiilor și cimitirelor noastre.

Căpitanul! Fericitul între cei prea fericiți, Soarele cel verde! A murit pentru noi, pentru păcatele noastre, pentru ochii noștri cari n'au văzut departe. Cărămidă

de diamant la temelia țării celei noi. Pe ea noi vom zidi deacum și în jurul ei, țara, țara cea nouă sub soarele cel verde. Unde este mormântul său? El n'are mormânt, el n'a putut avea un mormânt. Căci mormântul lui este în inimile noastre. În noi toți este înmormântat el. Câți suntem în această țară, atâtea morminte ale Căpitanului sunt. Țara întreagă este un mormânt al Căpitanului. Pe acest mormânt ea își ține picioarele. Mormânt la temelia veacurilor viitoare. Zidarul lumii, Dumnezeu, a știut să dea chezășie zidului nostru.

Dar în aceste morminte, el stă viu, cu spada ridicată, protector al pașilor noștri deacum înainte, steag nou al țării de-acum încolo.

Suntem tari în credința noastră, căci pe umărul nostru scrie jertfă, iar dorința noastră cea mai de preț este moartea în luptă. Suntem neclintiți în credința noastră, pentru că demult nu mai suntem oameni, ci soldați cu suflet de chemare.

Am început cu lupta.

Am trăit luptând.

În orice moment al luptei, printre noi a venit moartea. De ea nu ne-am temut, căci în cămașa ei eram îmbrăcați.

În fața noastră ne stă ea. Viața o avem la spate. Noi pregătim altora primăverile. Aceia vor trăi în numele nostru și pentru noi. Noi vom trăi atunci — prin ei — prin ochii copiilor noștri cari vor avea pentruce să cânte răsunător.

Suntem tari în credința noastră, căci stăm cu picioarele pe mormintele sfinților, iar creștetul ne e muiat în aureola verde a celor din cer. Suntem stăpâniți de ei, în orice moment stăpâniți de ei. *Suntem... ei!*

Așa glăsuim către mamele noastre :

— Mamă, mamă! Privește la mine, fiul tău. Nu mă mai cunoști. Fiindcă în mine s'au mutat toți aceia care au murit pentru credința cea nouă. Mulți. Zeci, sute, mii. Toți cei care au morminte sau n'au morminte. Și mereu intră în mine luminile, mereu, cu fiecare mort care se duce. Stelele lor de pe cer se mută în mine. Și din ce în ce puterea mea crește și mă schimb la față. Nu mă mai cunoști, căci în mine trăesc toți, iar eu sunt în toți cari trăesc sau nu mai trăesc.

Strigă matală : — Sterie Ciumeti!

Eu voi răspunde : — Da, mamă!

Strigă : — Totu, Bănică, Traian Cotigă, Furdui!

Eu voi răspunde : — Da, mamă!

Numele meu de-l strigi, sau : — Corneliu!

Eu tot așa voi răspunde : — Da, mamă!

Aşa cum răspundem la chemarea camarazilor noştri cu ochii închişi :

— Present ! Present ! Present !

Sunt prezent în 1940, anul suferinţelor noastre şi ale ţării. Pe ale noastre le-am uitat. Ne ridicăm în picioare să sprijinim trupul bolnav şi ciopârţit al ţării. Sufărinţele ţării le avem în frunte !

Auziţi strigătul feroce intrat în Transilvania, ca un cuţit ascuţit în inimă :

— Voi suprima pe fiecare Valah care-mi iese în cale ! Pe fiecare îl voi suprima ! Nu va fi îndurare ! Voi da foc noaptea satelor valahe ! Voi trage în ţeapă, voi otrăvi fântânile şi voi ucide şi pe copiii din leagăn. In germene voi suprima acest neam ticălos şi hoţ. Nu va fi nici o milă, pentru nimeni — nici pentru copiii sugaci, nici pentru mama însărcinată. Nu se vor mai spori valahii ca ploşniţele. Nu. Voi suprima pe fiecare valah, şi atunci nu va mai fi în Transilvania decât o singură naţie, cea maghiară, naţia mea. Loc, loc pentru naţia maghiară ! Ceilalţi trebuie să piară, să plece, sau îi suprimăm pe toţi.“

Alarmă în Transilvania ! Dar s'au înșelat asupritorii. La noi comanda e dată : Drepti ! Lung, lung : Dreeepti, ca să audă și copiii din fașe. Națiunea noastră se scoală. Este în picioare. Lancea căzută este ridicată, da, da, vă jur, este ridicată. Și este năpraznică.

Căci suntem deabea la prima biruință !

Suntem la pândă și așteptăm a doua comandă.

A doua comandă !

Editura ziarului „EVUL NOU”

Prețul Lei 3.—

Tip. Coop. „LITERA CREȘTINĂ” Uranus 79, Tel. 3.79.42